

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΛΗΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ!

Η παράξενη θεωρία ενός Ιταλού δημοσιογράφου. Πώς ή ύμφορες «εντέττες» μπορούν να εξασφαλίσουν την άθανασία. Το τραγικό τέλος της Κοζέττας Γκαγιάρ. Η θριαμβευτική ζωή της Χέλυ Τρέβελ. Το μοιραίο ηλεκτρικό κενό. Η αυτοκτονία της ηθοποιού Έδελινας Χασούμπαν. Το μαρτυρικό τέλος της Ισιδώρας Δούνγκαν. Τα γεράματα, ο χειρότερος εχθρός των γυναικών. Ποιές γυναίκες είναι τυχερές σ' αυτό τον κόσμο, κλπ.

μορφή χορεύτρια Κοζέττα Γκαγιάρ, την ηθοποιό Έδελινα Χασούμπαν, την Αμερικανίδα Χόλυ Τρέβελ κι' αυτήν ακόμη την Ισιδώρα Δούνγκαν, αν όλες αυτές η διάσημες γυναίκες δεν είχαν έν' άπρόοπτο στο και τραγικό τέλος; Κι' όριστε τι γράφει για τις άτυχες καλλιτέχνιδες ο Ιταλός δημοσιογράφος:

«Κάθε άνθρωπος όταν γεννηθή, ή μοίρες του χαρίζουν την τύχη του Κι' αυτή κανονίζει όλες τις πράξεις του και την ακολουθεί σαν την σκιά του. Έχετε μήπως διαβάσει μερικά διηγήματα της αιματηράς σχολής που μιλούν για φαντάσματα και για πλάσματα, που έχουν χάσει τη σκιά τους; Οι συγγραφείς τους χωρίς να το ξέρουν, λένε μία μεγάλη αλήθεια. Ένας πεθαμένος κι' ένας άτυχος, είναι το ίδιο πράγμα. Κι' οι δύο τους έχουν εγγραφηθή από τη ζωή. Ο δυστυχισμένος, νομίζει πως βρίσκεται μέσα στον τάφο. Είναι πεθαμένος ζωντανός και δεν μπορεί να χαρή την ωμορφιά του κόσμου, ή όποια, ως γνωστό, στηρίζεται πάνω σ' μικροπολαύσεις, σ' αδυναμίες κι' εφήμερες χαρές. Γι' αυτό, είν' εύτυχεις εκείνοι που πεθαίνουν την ώρα του θριάμβου τους και περισσότερο απ' όλους οι καλλιτέχνες. Φαντασθήτε γρήνη την Γκρέτα Γκάρμπο! Κανείς θαυμαστής της δεν θα μπορούσε να την κυτάξει. Κανείς δεν θα έβλεπε το θάρρος να της γράψει ένα γράμμα. Έτσι κι' από σθασιμό. Αν όμως πεθάνει πολύ νέα, όπως ο κόσμος θα την κλάψει και θα διαπύρση αδέξια την ωμορφιά της και το ταλέντο της. Ποιός δεν θυμάται σήμερα τον Ροδόλφο Βαλεντίνο; Όα' οι γόπτες της Αμερικής συγκρίνονται πάντα με την εικόνα του κι' η γυναίκες, όταν θέλουν να πουν έναν άνδρα γοητευτικό, λένε πάντα: «Είν' όμορφος σαν τον Ράντν». Ποιός είναι ο Ράντν; Μά ο Ροδόλφος Βαλεντίνο.

Εκείνοι λοιπόν από τους διάσημους ανθρώπους και προπάντων η γυναίκες που πεθαίνουν πάνω στο άνθος της ωμορφιάς τους και της δόξης τους είναι υπερβολικά τυχεροί. Ας σ' ας άπο δειχτεί ότι έχουμε άπολυτο δικιο:

Η Κοζέττα Γκαγιάρ ήταν μία όμορφη χορεύτρια των Φολι Μπερζέρ. Άγαπούσε τα λουλούδια, τις έρωτικές περιπέτειες, τα κοσμήματα και τις όμορφες τουαλέτες. Είχε ένα μεγάλο έπιτελειό θαυμαστών, έναν φίλο αληθινό μαρκήσιο και μία όμορφη βίλλα, αξίας πέντε εκατομμυρίων. Όλο το κοσμικό Παρίσι μιλούσε γι' αυτήν. Ήταν πασίγνωστη, σαν την Ζοζεφίνα Μπαίκερ. Κάθε έπιθεώρησι που άνεβαζόταν σ' αυτό το πασίγνωστο «μιοζίκ-χάλλ», είχε πάντα δύο-τρία όμορφα ενούμερα για την γοητευτική Κοζέττα που ξετρελλάνει τους Παρισίους με τη φωνή της, με τ' άστεια της και με τα πλαστικά της πόδια. Λένε ότι κι' αυτός ο μαγαργατιάς της Καπουτάλα δεν είχε μείνει άσυγκίνητος από την ωμορφιά της. Η κακές γλώσσες μάλιστα έλεγαν γι' αυτήν ότι ένα βαρύτιμο κολλίει που φορούσε, ήταν δώρο του. Κάθε χοντρό δέ μαγαργατιάς του, ήταν κι' από ένα τρυφε-

ρό φίλημα του Ίνδο μισιότατος! Η Κοζέττα Γκαγιάρ ήταν έκεινή την έποχή το εύθυμο Παρίσι. Όλοι την έλάτρευαν σαν έδωλο. Τα Φολι Μπερζέρ έκαναν μυθικές εισπράξεις. Όσο για τα καταστήματα των ειδών νεωτερισμού, προσπαθούσαν, με κάθε τρόπο, να προσελκύσουν την εννοιά της για να γίνουν άνάρπαστα τα είδη τους από τις γοητευτικές Παρισινές. Κι' όμως, ή Κοζέττα Γκαγιάρ μ' όλες αυτές τις έπιτυχίες της, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένη. Ήθελε κάτι καινούργιο, κάτι πρωτότυπο. Γι' αυτό παρεπονείτο διαρκώς στους διαφόρους έπιθεωρησιγράφους:

—Βαρέθηκα, τους έλεγε, να δείχνω τα πόδια μου και να λέω άνοησίες. Φροντίστε να μου βρήςτε ένα πρωτότυπο «νούμερο», γιατί άλλωώς θα παρατήρη τη σκηνή και θα πάω να γίνω καλογρηά!

Κι' έκείνοι για να την ευχαριστήσουν έσπαναν το κεφάλι τους για να της βρουν ένα καινούργιο «νούμερο». Τέλος ένας απ' αυτούς είχε την άκόλουθη ιδέα: Η όμορφη χορεύτρια θα στολιζόταν μ' όλα τα κοσμήματα των φίλων της, θα φορούσε μία περρούκα με υπέροχα μαύρα μακρύα μαλλιά και θα χόρευε έναν παράξενο χορό, το Χορό των Πέλων, με δυο άκομους συντρόφους της: Την γοητευτική Ταμάρα και τον Φάουλερ, τον άνθρωπο με τα πιό άλαφρα πόδια. Γύρω τους ένα σωρό προβολείς θα εκτόρπιζαν το έκτυφλωτικό φώς τους πάνω σ' μία έξωτική σκηνογραφία που θα έκανε την Κοζέττα Γκαγιάρ να μοιάζει σαν νεράιδα...

...Η Κοζέττα δέχτηκε μ' ένθουσιασμό αυτό το καινούργιο «νούμερο» της κι' ύποσχέθηκε στον συγγραφέα να δειπνήση μαζί του και να διασκεδάσουν γερά, ύστερ' από αυτή την νέα έπιτυχία της. Όσο για τους Παρισίους, μία έβδομάδα πριν είχαν φροντίσει να κλείσουν το τραπεζάκι τους και να παραγγείλουν άνθοδέσμες με σπάνια λουλούδια για την όμορφη χορεύτρια. Στην επμεέρα αυτού του νέου «νούμερου» της Κοζέττας Γκαγιάρ, έλο το κοσμικό Παρίσι είχε συγκεντρωθή. Και πράγματι, αυτός ο έξωτικός «Χορός των Πέλων» σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία. Οι θεαταί έξάλλοι από τον ένθουσιασμό τους, είχαν σπκωθή από τις θέσεις τους χειροκροτούσαν δαιμονισμένα την Γκαγιάρ, της έρριχναν λουλούδια και της ζητούσαν να ξαναχορέψη. Η Κοζέττα, που δεν φανταζόταν ότι θα είχε τόση μεγάλη έπιτυχία, έτρεμε δόλοκληρη από τη συγκίνηση και ήταν υπερβολικά εύθυμισμένη. Είχε έρχασει την κούρασι κι' ήταν τόσο ένθουσιασμένη, ώστε θα μπορούσε να χορεύη μέχρι το πρωί αυτό τον κουραστικό χορό για να ευχαριστήση τους θαυμαστές της. Και πράγματι έξετέλεσε για δεύτερη φορά τον Χορό των Πέλων. Μά τώρα είχε λημονήσει τις σπουδαίες των μηχανικών της σκηνής, οι όποιοι της είχαν συστήσει, να μην πλοιάζει τα άρματα των προβολέων, γιατί ύπηρεση φόδος να σμείη κανένα δυστύχημα. Έτσι σ' μία άπότμη φινούρα της, τα πλοία αμαλία της περοούλες της έμπλεξαν στα άρματα κι' άστυνη Γκαγιάρ κυλίστηκε σπάράζοντας στο πάτωμα. Οι δυο σύντροφοι της άρρισαν τότε να πονάζουν άπελπιούμενα βοήθεια, ένώ το κοινό, νομίζοντας ότι πνόκνεται για κανένα καινούργιο έξωφρενιστικό της διωοσης χορεύτριας. Εξόπασε σ' έπειθυμίες και χειροκροτήματα. Μά ή Κοζέττα Γκαγιάρ δεν ζούσε πιά! Μάταια οι θαυμασταί της περίμεναν να σηκωθή και να σκorpίσση δεξιά κι' άριστερά φιλήματα. Η γοητευτική Κοζέττα είχε κεραυνοβοληθή από το ήλεκτρικό ρεύμα των προβολέων, που ήταν έντάσεως όκταόσέων βόλτς! Η μοιραία περρούκα της των μακροών αμαλιών ήταν ή ατία του θανάτου της. Η Κοζέττα Γκαγιάρ είχε πάθει μία τοιαυτή ήλεκτροπληξία. κα-

(Η συνέχεια εις την σελ. 607)

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 580)

Θώς έμπλεξαν τὰ μαλλιά της τὰ σύρματα τῶν προβολέων! Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς ὁμορφῆς Κοζέττας Γκαγιάρ, τὴν ὅποια μῆνες καὶ μῆνες θρηνῶσε ὅλο τὸ Παρίσι. Καὶ σήμερα, ἂν κι' ἔχουν περάσει ὡσαύτα ἔξη χρόνια ἀπὸ τότε, οἱ θαυμασताί της ἀκόμη τὴν θυμοῦνται καὶ τὴν ἀγαποῦν. Κι' ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς τάφος της σὺν νεκροταφεῖ οὗ τοῦ Πέρ Λασαζὶ εἶνε σχεδὸν πάντα μ' ἀφθονὰ λουλούδια. Ἡ Κοζέττα Γκαγιάρ ἔχει παραμείνει ἀληθινόνη, γιατί εἶχε σταθερὴ τυχερή: Πέθανε πάνω σὸν μεσουράνησμα τῆς δόξης της.

Ἰδοὺ ἀκόμη κι' ἄλλη μιὰ παράμοια περίπτωση: Πρόκειται γιὰ τὸ τέλος τῆς Χόλυ Τρέβελ, τὴν ὁποία ἔκλαψε ἀληθινὰ ὁλόκληρη ἡ Νέα Ὑόρκη. Ἡ Χόλυ Τρέβελ, ἦταν ἡ πρώτη Ἀμερικανίδα ἀεροπόρος. Εἶχε καταρρίψει ὅλα τὰ ρεκόρ τοῦ ὕψους, εἶχε νικήσει σὲ πολλοὺς ἀγῶνες τοὺς Ἀμερικανοὺς συναδελφούς της κι' ἦταν ὑπόδειγμα ἁθρόους κι' ἀποφασιστικότητος. Κι' ὅμως, ἡ Χόλυ Τρέβελ ἦταν ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος. Τὸ πραγματικὸ ἐπάγγελμα τῆς ἦταν ἡθοποιός. Ἡ μὴ Τρέβελ ἦταν γνωστὴ σὺν Μπροντγουάι μὲ τ' ὄνομα: Τὸ «Λαστιχένιο Γκέολ», γιατί ἔκανε ἐπικίνδυνες ἀκροβατικές.

Κι' ὡστόσο ἦταν μοιραῖο φαίνεται νὰ πεθάνῃ κι' ἐκείνη ἐντελὸς ἀπρόοπτα, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ Νέα Ὑόρκη μιλοῦσε γιὰ τοὺς θριάμβους της. Ἐνα πρωί, γυρίζοντας σὸ σπίτι της, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καινοφανῆ ἐπιτυχία της σὺν ἀεροδρόμιον, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, θέλησε νὰ πάρῃ, ὅπως πάντα, ἕνα μπιάνο. Πράγματι, κλείστηκε στὴν αἴθουσα τοῦ μπιάνου καὶ ἐξέπλυνε μέσος τὸ ἀρραστηριὸν λουτρό, ποὺ τῆς εἶχε ἐτοιμάσει ὁ καμριέρης της. Ξαφνικὰ θυμήθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃ σὲ κάποια φίλη της. Πῆρε λοιπὸν τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι σὺν χέρι τῆς καὶ θέλησε νὰ σπῇ. Μ' ἀπὸ μιὰ νευρική κίνησις τῆς αὐτὴ γλῶσσησε κι' ἔπεσε μέσα σὸν νερό. Καὶ τότε συνέβη κάτι τρομερό. Ὁ ἡλεκτρονισμὸς τοῦ σώματός της διαγεύθηκε μέσα σὸν νερό. Ποὺ δὲ γινώσκον ἐντελὸς ἀγῶνας τοῦ ἀληθισμοῦ, κι' ἡ Χόλυ Τρέβελ ἔπαθε κεραυνόβλοιο ἡλεκτροπληξία. Ἡ ἔντασι τοῦ ἡλεκτρονισμοῦ κρῖναιστος, καθὼς ἐφακτοῦντο κατάντη, ἦταν διὰ γιγάντιος «βόλτ». Κι' ἔτσι ἡ τοιμητὴ Ἀμερικανίδα ἐβίωσε στὸν τόπο. Μάταια ἡ καινοφανὴς της περιέμενε ὄρες κι' ὥρες γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ. Ὅταν δὲ ἔνασε τὴν ὑπονοήν τῆς, ἀνέισε τὴν πόσα καὶ τότε εἶπε νεκρὴ τὴν ἀτυχή κίνησις της. Ἐντροπὴν εἰδοποιήσε αἰσάνους τοὺς αἰλούς τῆς «μὴς» Τρέβελ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνοήσῃ νὰ διαπιστώσῃ τὴν αἰτία τοῦ τραγικοῦ τέλους της. Ἡ Χόλυ Τρέβελ κηδεύθηκε τὴν ἄλλη μέρα μὲ μενάλην ἐπισημοῦτητα κι' ἀπὸ τότε παραμένει ἀξέγαστη ἡ ἀνάμνησις της σ' ὅσους εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ τὴν γνωρίσουν.

Ὅσο τώρα γιὰ τὴν Ἑβελίνα Χάουπτιαν, εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Γερμανὶς αὐτὴ καλλιτέχνης, δταν κατάλαβε ὅτι τὸ «ἄστρο» της εἶχε ἀρχίσει νὰ δῦν, προτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ νὰ διατηρήσῃ οὐ θάυμασταί της, καθὼς ἔγραψε, τὴν ἀνάμνησις τῆς δόξης της. Τὸ τραγικὸ δὲ τέλος τῆς Ἰσιδώρας Δούγκαν, ἡ ὁποία καθὼς ἔφευγε πνίγηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐξάρτα της, τὴν ὥρα ποὺ ἐκκινῶσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ ἕνα μαγευτικὸ περίπαιτο στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ, τῆς ἐξασφάλισε τὴν παντοτεινὴ ἀνάμνησι στὴ μνήμη τῶν θαυμαστών της. Κι' αὐτὸ βέβαιον δὲν θὰ γινόταν γιὰ καμιά καλλιτέχνηδα, ἂν πέθανε στὰ... ἐκατὸ χρόνια της κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ λάτρεψαν τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴν τέχνη της εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ τὴν γνωρίσουν καὶ γρηῃ, χωρὶς ἔχουν ὁμορφιάς καὶ χάριτος. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη καταστροφὴ της. Ἀλλὰ μόνον ἀραγε γιὰ μιὰ διάσημην ἡθοποιὸν ἡ καὶ γιὰ ὅλους τῆς ὁμορφῆς γυναῖκες καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἄνδρες λοχοῦ αὐτὸ;

ΤΖΟΥΛΙΟ ΡΙΤΣΙ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 568)

τοὺς διέταξε νὰ πληρώσουν σὸν Δίφωλο τὸ ποσὸν αὐτό, ἐνὺ ὁ ἴδιος ἐσφίγγε στὴ στήθη του τὸ ἱερὸ καὶ πολύτιμον ἐνθύμιον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, καὶ τὸ καταφιλοῦσε μὲ συγκίνησι.

Μόλις πῆρε τὰ χρήματα ὁ Δίφωλος, ἔμεινε μιὰ στιγμή σάν θαμπαμένος. Ἡ εὐτυχία τὸν ἔπνιψε, καὶ δάκρυα γέμιζαν τὰ μάτια του. Ἐπειτα, ἀπότομα καὶ ξαφνικά, ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ ἐρημωμένον ἐμπορικὸ τῆς Κλυμένης, ξεφωνίζοντας σάν τρελός:

—Γινηκαμε πλούσιοι, Κλυμένη!... Ἡ εὐχὴ τοῦ προστάτη μου, κι' ἡ δική σου ἡ καλωσύνη, μ' ἔκαναν πλούσιο... μὰ γίνεις κι' ἐσὺ μαζί μου!..

Ο ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 604)

Κι' ἀνάμειο ἀπὸ τὰ δόντια του: —Ἄραϊα περάσαμε τὴ θραυδιὰ μας! —Ὅλοι κρύωναν. Πῆγαν, ψάχνοντας, στὰ κρεβάτια καὶ πῆραν σκεπάσματα. Μοναχὰ ὁ Ἰππόλυτος ἔμεινε δίγως σκέπασμα, ἀλλ' αὐτὸς κοιμῶτανε τώρα θαθεῖα σὲ μιὰ γωνία.

Ἐπιτέλους, ἀρχισε νὰ χαράζῃ. Σὲ λίγο φάνηκε ἡ αὐγὴ, ὁ ἥλιος.

Μαζὺ μὲ τὸ ἄστρο τῆς μέρας ἦρθε μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοῦρασμένα κι' ἀγρυπνημένα πρόσωπα. Ζοῦσαν ἀκόμη! Ὁ κ. Βερβάζ σηκώθηκε μὲ κόπο ὀρθιος καὶ πρόσταξε:

—Νὰ ἐτοιμάσουν τὴ σοκολάτα! Παῦλε, θάρρῃς μαζί μου νὰ ἰδοῦμε τί ἔγινε σὸν πάρκο! Ἐσὲς, Λιβουά, θὰ μείνετε ἐδῶ, κοντὰ στὶς κυρίες! Ὁ λαποῦτης ὁ Ἰππόλυτος νάρθῃ μαζί μας!

Γιὰ νὰ περάσουν καὶ νὰ θυγῶν ἔξω, ἔνινε ἀνάγκη νὰ χαλάσουν τὸ δόδοφραγμα. Κατόπιν ὁ κ. Βερβάζ κι' ὁ γαμπρός του, ὠπλισμένοι, μαζί μὲ τὸν Ἰππόλυτον, τράβηξαν γιὰ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ πάρκου. Δὲν ἐρῆκανε τίποτε τὸ ὑπόπτο. Τὸ κοττίτσι ἦταν ἀνέγγιχτο. Φθάνανε σὺν γάλασμα τὸν μαντρότοιχον. Ὅστε τὸ παραμικρότερον ἴχνος ἀπὸ πατημασιῶς.

—Πῶς δὲν ἦρσαν οἱ κλέφτες, ἡλιθιε; εἶπε ὁ κ. Βερβάζ σὺν Ἰππόλυτον, θυμωμένος.

—Ὁ ὑπὸρπτις εἶνε καθάλασις τὴ νύκτα.

—Οἱ κλέφτες; Ποιοὶ κλέφτες; θέλατε νάρθουν;... Σὰς κοροῦδεις, γιὰ νὰ μάβετε ἄλλα φορὰ νὰ διώχνετε ὅσους τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Θὰ τὸν θυμάστε γιὰ χρόνια τὸν Ἰππόλυτον!

Πῆδησε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά καὶ τ' ὅλασε στὰ πόδια. Ὁ κ. Βερβάζ εἶνε κατακόκκινος. Ἐκανε νὰ φέρῃ τ' ἴπλο σὺν ὅμο του.

—Παλὸσκυλλο! Θὰ σοὺ σπάσω τὰ πλευρά!...

—Ἡσυῶστε, ἡσυῶστε, εἶπε ψυχραιμότερος ὁ γαμπρός του πᾶντοῦ τὸν ἀπὸ τὸ γέρι.

Οἱ δύο ἄντρες κυττάζονταν κατὰμματα. Κι' οἱ δύο τοὺς ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ λύσσα τους.

—Ἀς εἶνε! Πῶς σπῇ, εἶπε ἐπιτέλους ὁ Παῦλος.

Καὶ προσπαθώντας νὰ γελάσῃ, πρόσθεσε:

—Ἐστέρε, τί λέω, ἀναπτέ μου περσοῦ; Νὰ μὴ ποῦμε τίποτε στὶς γυναῖκες. Ἀς τοὺς ἀφήσουμε τουλάχιστον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διηγούνται τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ διέτρεξαν...

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 601)

κλειδωσὴ ἀπὸ νωρίς — μῆτερ σὸν γραφεῖο καὶ προχώρησε σὸν χρηματοκιβώτιον.

Σὲ μὴ ὥρῃ, ἡ διαφρητικὴ δεινότης τοῦ Λουπέν θριάμβευσε, καὶ τὸ χρηματοκιβώτιον παραβιάστηκε. Μέσα σ' αὐτὸ καὶ σὲ διὰ μικρὰ βαλίτσες τοποθετημένα, ἵσχυον τὰ χροῶγραφα τῆς κληρονομίας!...

Τὸν καμμένον τὸν Ἐμπερ... Τὸν εἶχαν συκοφαντήσῃ οἱ ἐχθροὶ τοῦ! Ὁ Λουπέν πῆρε τίς βαλίτσες, τίς πῆρε σὸν δοματίον του — ὅπου τὸν περιέμενε ὁ φίλος του — κι' ἔκανε τὴν μοιρασίαν μαζί του!

Τὴν ἐπομένη τὸν ἀπὸ, ἐταμιεύονταν — παίζοντας τὸ γόλο τοῦ ἀθῶον — νὰ πᾶν στοὺς Ἐμπερ. Στὴν πρώτη ἐμφυμίδα ὅμως ποὺ ἄνκεν σὸν δρόμο, δ' ἄρασε τὴν ἐξῆς καταπληκτικὴν εἰδησιν: Ὅτι οἱ Ἐμπερ εἶχαν ἐξαφανισθῇ!...

Κι' δταν τὸ μεσημέρι πῆγε ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ τοὺς πραγματογνώμονας, βρῆκαν τὸ χρηματοκιβώτιον παραβιασμένον καὶ ἄλειο!...

Τὴν πρώτη αὐτὴ περιετείδι τοῦ μοῦ τὴν διηγήθηκα, ἔτσι ἀκριβῶς, ὁ Λουπέν. Μοῦ ἔμεινε ὅμως ἕνα σκοτεινὸν σημεῖον καὶ τὸν ρώτησα:

—Γιὰτί νὰ γύριον οἱ Ἐμπερ!... Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πῶν ὅτι τοὺς ἐξέλεξαν τὰ χροῶγραφα καὶ νὰ γύριον τὸ στασιμὸν χρηματοκιβώτιον... Αἰδιὰ συγχρόνως τὰ συγχρητῆτά μου καὶ σὲ σένα, φίλε Λουπέν!... Πενήντα ἐκατομύρια φράγκα σὸν μεριδίου μου, ἀπὸ ἕνα μονάχα κόλο, εἶνε κατὰ τὸ σπουδαῖο!...

—Πενήντα ἐκατομύρια μηδενικά κέρδισα ἀπὸ τὸ κόλο μου!... ἔφωτισε τότε ὁ Λουπέν, μὲ ξαφνικὴν ἔξαρ. Κατάλαβες;

—Δὲν κατάλαβα τίποτε!... τὸν ἔβαλε, ἀπορῶντος εἰλικρινά.

—Ἐ, ναί!... Μὲ ἐτίλξαν οἱ ἀχρεῖαι οἱ Ἐμπερ!... Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ τίτλοι, δια ἐκείνα τὰ χροῶγραφα, ἦσαν πλ. α. σ. τ. ἄ. Τόσον καιρὸν, εἶχαν ποιήσει τὰ νησιῶνα!... Καὶ προσετοίμαζαν ὑπερα τὴν ἐξαφάνισιν τοὺς καὶ τὴν δραστηριότητά τους σὸν ἔξωτερικόν!... Ἐβαλὸν δὲ τὰ πλαστὰ χροῶγραφα στὴ θέσιν τῶν ἀλλων, μήπως γινόταν ἐντοκασιζοὺ καμιά ἐξέτασις ὅπῃ τίς δικαστικὲς ἀρχαίς!...

—Ὅστε;... τὸν ἔβαλε νὰ λαλοῦμαι.

—Ὅστε, ἔκλεπα πλαστὰ χροῶγραφα!... Μὰ καλύτερα ἔσο. Γιὰτί δὲν θὰ ἦμιον σήμερα ὁ ἐπεριγῶνος Ἀρσέν Λουπέν, ἂν περιέμενε ἐξέσιν τὸ πρῶτον κόλο μου!... Πενήντα ἐκατομύρια φράγκα, σὸν λέει ὁ ἄλλος!... Θὰ ἦμιον δηλαδὴ ἀρχετὰ πλούσιος καὶ θὰ σταματοῦσε τίς ἐπιζητήσεις μου!... Ἀχ, τοὺς ἀχρεῖους τοὺς Ἐμπερ!... Πῆγα νὰ τοὺς κοῦρῶμαι καὶ μὲ κοῦρῶμαι!... M. LEBLANC